

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 grudnia 2021 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. L. rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ nie udokumentowała ona co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej do 31 grudnia 2008 r. wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do pracy w szczególnych warunkach nie uznano wnioskodawczyni następujących okresów zatrudnienia:

- w Przedsiębiorstwie (...) od 26 sierpnia 1991 r. do 30 czerwca 2004 r. na stanowiskach starszy referent oraz specjalista ds. sprzedaży,

- w (...) SA od 1 lipca 2004 r. do 31 grudnia 2008 r. na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży, ponieważ opis stanowisk pracy podany w dokumentach tj. obsługa ekranów kineskopowych jest niezgodny z powołanym rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Wykaz A. dział XIV, poz 5. (...) komputera w warunkach biurowych jest jedynie pracą uciążliwą ze względu na wymuszoną pozycję ciała i obciążenie narządu wzroku. Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych prace uznawane za pracę w szczególnych warunkach według rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. to prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagających posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych.

/decyzja k.25 – 25 odwrót plik I akt ZUS/

W dniu 4 stycznia 2021 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie M. L. od ww. decyzji, w którym wskazała, że w ramach powierzonych obowiązków wnioskodawczyni zajmowała się wyłącznie przyjmowaniem zamówień z aptek, które były przekazywane za pomocą telefonu. Wnioskodawczyni przez osiem godzin dziennie pracowała przy monitorze kineskopowym, który był podstawowym narzędziem jej pracy i z całą pewnością nie była to typowa praca biurowa. W ocenie skarżącej, praca wymagała od niej koncentracji uwagi i nieustannego skupienia wzroku na ekranie.

/odwołanie k.3 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.6/

Na rozprawie w dniu 14 września 2021 r. M. L. wniosła o uwzględnienie jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia począwszy od 26 sierpnia 1991 r.

/protokół rozprawy z dnia 14 września 2021 r. , płyta CD k.36/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. L. urodziła się (...)

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 24 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał M. L. emeryturę od 10 września 2020 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wyniosła 2 602,60zł.

/decyzja k.13 – 15 plik I akt ZUS/

W dniu 25 listopada 2020 r. M. L. złożyła wniosek o przyznanie rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach.

/wniosek k.21 – 21 odwrót plik I akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 3 grudnia 2021 r. , znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. L. rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ nie udokumentowała ona co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej do 31 grudnia 2008 r. wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

/decyzja k.25 – 25 odwrót plik I akt ZUS/

W okresie od 21 lutego 1983 r. do 30 czerwca 2004 r. M. L. była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku: stażysty , kontystki , referenta , starszego referenta , specjalisty oraz samodzielnego specjalisty w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o.

/świadczenie pracy w dokumentacji osobowej wnioskodawczynie k.20/

W okresie od 1 lipca 2004 r. do 11 września 2020 r. M. L. była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku: specjalisty ds. sprzedaży (do 30 września 2011 r.) , specjalisty ds. sprzedaży – kierownika zespołu (do 30 kwietnia 2013 r.) , kierownika zespołu – starszego specjalisty ds. sprzedaży (do 30 czerwca 2014 r.) , specjalisty ds. sprzedaży – kierownika zespołu (do 31 marca 2015 r.) , specjalisty ds. sprzedaży (do 31 października 2011 r.) , starszego specjalisty ds. telesprzedaży (do 11 września 2020 r.) w (...) S.A.

/świadczenie pracy w dokumentacji osobowej wnioskodawczynie k.16/

W okresie od 26 sierpnia 1991 r. (powrót po urlopie wychowawczym) do 30 czerwca 2004 r. odwołująca wykonywała obowiązki pracownicze referenta w dziale sprzedaży Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. W zakresie powierzonych obowiązków wnioskodawczynie zajmowała się telefonicznym przyjmowaniem zamówień od aptek , szpitali , czy też gabinetów medycznych. We wskazanym okresie wnioskodawczynie pracowała wyłącznie na monitorze kineskopowym (...). W komputerze miała system lekowy, kartotekę. Musiała wyszukać w systemie konkretny lek, dawkę, opakowanie, postać i cenę. Po wyszukaniu wnioskowanej pozycji wnioskodawczynie klikała na nią , po czym wpisywała ilość zamawianych sztuk danej pozycji i zatwierdzała. Wymagało to szczególnego skupienia, żeby nie pomylić nazwy leku, jego gramatury, ilości leku. Często pod jedną nazwą leku było kilka różnych pozycji, co wymagało koncentracji i uwagi. Nadto apteki zamawiały leki psychotropowe, co także wymagało wyjątkowego skupienia, żeby się nie pomylić. Wnioskodawczynie zajmowała się także dystrybucją leków, ale również ta czynność wymagała od niej posługiwania się monitorem (w komputerze miała bowiem wszystkie niezbędne dane). Wynagrodzenie wnioskodawczynie było stałe, przy czym wysokość premii była uzależniona od wykonanej sprzedaży. Począwszy od 1 lipca 2004 r. wnioskodawczynie została zatrudniona w (...) S.A. (doszło do przejścia zakładu pracy), gdzie również zajmowała się przyjmowaniem zamówień oraz dystrybucją i promocją leków. Wnioskodawczynie m.in. wykonywała telefony do klientów znajdujących się na liście i proponowała określone produkty. Ww. czynności wymagały od niej używania monitora komputerowego (w systemie komputerowym służącym do sprzedaży leków miała niezbędne dane). Z uwagi na rodzaj zamawianych leków (m.in. psychotropowych i narkotycznych) wnioskodawczynie musiała zachowywać wzmoczoną uwagę i koncentrację. Do końca 2008 r. wnioskodawczynie pracowała wyłącznie na monitorze kineskopowym (...).

/zeznania świadków: A. R. min.00:25:27 – 00:38:45 , G. W. min.00:38:45 – 00:55:21 rozprawy z dnia 14 września 2021 r. , płyta CD k.36 , zeznania wnioskodawczynie min.00:04:14 – 00:14:32 rozprawy z dnia 22 marca 2022 r. , płyta CD k.155 w związku z jej informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:01:45 – 00:21:55 rozprawy z dnia 14 września 2021 r. , płyta CD k.36 , dokumentacja osobowa wnioskodawczynie k.16 , dokumentacji osobowej wnioskodawczynie k.20/

Szczególne obciążenie narządu wzroku i konieczność precyzyjnego widzenia podczas wykonywania przez M. L. czynności przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wynikało

z konieczności nieustannego wpatrywania się w monitor i wymagały szczególnego skupienia na ekranie monitora w trakcie wyszukiwania elementów w obrazie monitora, jak np. nazwa leku, dawka, ilość leku. Wyszukiwanie elementów w obrazie monitora, takich jak nazwa leku, dawka, ilość leku, wymagało koncentracji i uwagi, ponieważ dotyczyło środków farmaceutycznych, w tym substancji psychoaktywnych, których obrót podlega szczególnemu nadzorowi, a popełnienie błędu skutkowało mogło poważnymi konsekwencjami. Czynności przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, znajdują odniesienie do przesłanki „szczególnego obciążenia narząd wzroku”, ponieważ wykonywane przez 8 godzin dziennie czynności wymagały skupienia wyłącznie na obrazie wyświetlanym przez elektroniczny monitor ekranowy, obserwacji na monitorze dokumentów dla poprawnego uzupełnienia wszystkich pól, ciągłej obserwacji monitora dla weryfikacji poprawności danych wprowadzanych z klawiatury. Praca ta nie była typowo „biurową”, w której zasadniczym elementem jest praca z dokumentami, ale wymagała nieustannego wpatrywania się w monitor i wymagała szczególnego skupienia na ekranie monitora w trakcie wyszukiwania elementów w obrazie monitora, jak np. nazwa leku, dawka, ilość leku, co nie tylko mogło szczególnie obciążać wzrok, ale wymagało precyzyjnego widzenia.

/opinia biegłego sądowego z dziedziny BHP J. K. k.111- 122/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków: A. R., G. W., na podstawie przesłuchania wnioskodawcy oraz w oparciu o opinię biegłego w dziedzinie BHP, nie znajdując podstaw do podważenia wiarygodności tych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 2 pkt. 5 i art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1924) rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15 – LEX 2044406).

Zgodnie z art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,

2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołująca nie nabyła prawa do emerytury pomostowej ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2021 r., poz.291), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 ustawy emerytalnej stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Z § 1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu wnioskodawczyni domagała się ustalenia, że taką pracę wykonywała w spornych okresach tj. podczas zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. oraz podczas zatrudnienia w (...) S.A.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny

być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia. W myśl §21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art.473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udawadniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239).

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczoną w spornych okresach była wykonywana w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach, wszelkimi środkami dowodowymi, tj. na podstawie zeznań świadków, zeznań samej ubezpieczonej oraz dowodów z dokumentów przedłożonych w toku postępowania dowodowego. Z tych też przyczyn sąd dopuścił dowód z zeznań świadków, przesłuchania wnioskodawczynie oraz opinii biegłego sądowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że w spornych okresach zatrudnienia wnioskodawczynie wykonywała prace w warunkach szczególnych.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że w spornych okresach, w ramach powierzonych obowiązków, które sprowadzały się przede wszystkim do telefonicznego przyjmowania zamówień od aptek, szpitali, czy też gabinetów medycznych, wnioskodawczynie pracowała wyłącznie na monitorze kineskopowym (...). Po wyszukaniu wnioskowanej pozycji wnioskodawczynie klikała na nią, po czym wpisywała ilość zamawianych sztuk danej pozycji. Wyszukiwanie elementów w obrazie monitora, takich jak nazwa leku, dawka, ilość leku, opakowanie, postać wymagało koncentracji i uwagi zwłaszcza, że pod taką samą czy podobną nazwą mogło znajdować się kilka różnych pozycji w zależności od ilości substancji czynnej w nich zawartej czy substancji pomocniczych. Wnioskodawczynie zajmowała się także dystrybucją leków, ale również ta czynność wymagała od niej posługiwania się monitorem (w komputerze miała bowiem wszystkie niezbędne dane). Z uwagi na rodzaj zamawianych leków (m.in. psychotropowych i narkotycznych) wnioskodawczynie musiała zachowywać wzmózoną uwagę i koncentrację. Do końca 2008 r. wnioskodawczynie pracowała wyłącznie na monitorze kineskopowym (...). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczynie pracowała wyłącznie na monitorach kineskopowych o wysokiej radiacji, co niewątpliwie wpływało niekorzystnie na jej zdrowie, a w szczególności było obciążające dla wzroku. Wnioskodawczynie poza wymienionymi pracami nie zajmowała się wykonywaniem innych obowiązków. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że praca wykonywana przez wnioskodawczynie nie była typowo „biurową”, w której zasadniczym elementem jest praca z dokumentami, ale wymagała nieustannego wpatrywania się w monitor i wymagała szczególnego skupienia na ekranie monitora w trakcie wyszukiwania elementów w obrazie monitora, jak np. nazwa leku, dawka, ilość leku, co nie tylko mogło

szczególnie obciążać wzrok , ale wymagało precyzyjnego widzenia. Z całą pewnością powierzone prace wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wnioskodawczynie w sposób niewątpliwy wykazała więc przed Sądem, że w spornym okresie czasu pracowała przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych tj. wykonywała prace wymienione w pkt 5 działu XIV (prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych) wykazu A stanowiącego załącznik do ww. rozporządzenia.

Tym samym wnioskodawczynie wykazała, że legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze wynoszącym ponad 15 lat, a zatem przysługuje jej rekompensata.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczynie prawo do spornego świadczenia od 1 listopada 2020 r. (tj. od miesiąca złożenia wniosku).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego pocztą wraz z aktami rentowymi oraz pouczeniem, iż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku z uzasadnieniem przysługuje mu prawo złożenia apelacji do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi

S.B.